

OOSTENDE
KURSAAL

CONCERTVERENIGING VAN HET MUZIEKCONSERVATORIUM

XLIIe Concertseizoen

DONDERDAG 15 MAART 1973 te 20.30 uur



ZEEPBELLEN
N. Rosseau

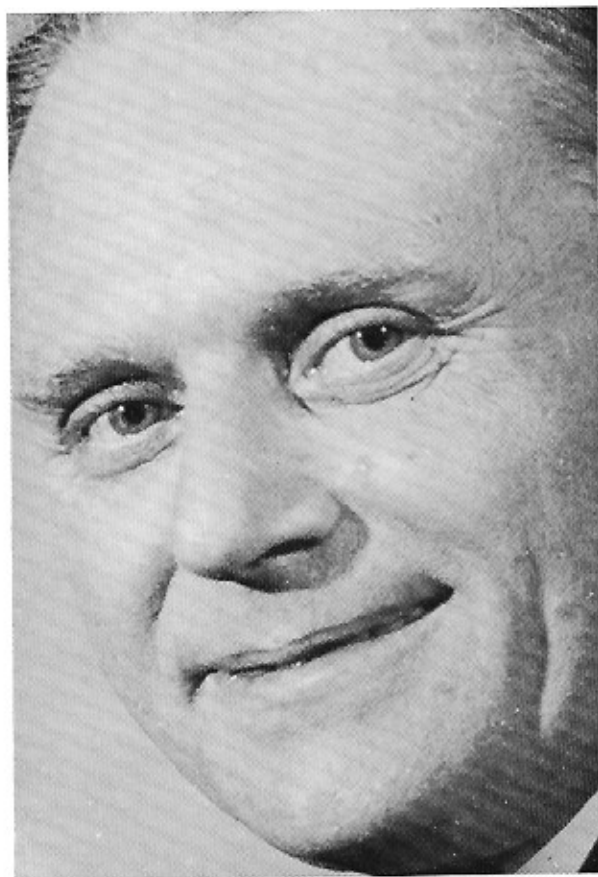
TE DEUM
M.A. Charpentier

Dit Koncert grijpt plaats onder de auspiciën van het College van Burgemeester en Schepenen der Stad Oostende, de Dienst voor Volksontwikkeling, de Gewestelijke Omroep West-Vlaanderen en in samenwerking met de Vlaamse Klub Kust.

Een speciaal woord van dank aan de Beschermleden, waarvan de namen hier volgen, die door hun milde giften en geestdriftige medewerking ruimschoots bijdragen tot het wellukken dezer Oostendse Winterconcerten.

BESCHERMLEDEN :

Mevrouw I. COUSSEMENT
De Heer Dr. en Mevrouw SPRINGUEL
De Heer Ir. en Mevrouw W. MARCHAL
De Heer Dr. en Mevrouw J. GRAUWELS
Mevrouw M.F. MICHIELS
Mevrouw H. MYLLE
Mevrouw H. SERRUYS - VAN SIELEGHEM
De Heer en Mevrouw D. UREEL
De Heer en Mevrouw J. VAN COILLIE
DE BANK VAN BRUSSEL
DE KREDIETBANK
DE GENERALE BANKMAATSCHAPPIJ



NORBERT ROSSEAU

Deze Vlaamse kunstenaar werd geboren te Gent in 1907.

Er is een tegenstrijdigheid tussen de bescheiden gedragingen van «cet homme effacé» en zijn weelderige, vitale muziek die beslist niet confidentieel is.

Zoals veel moderne componisten is Rosseau vertrokken van een ingewikkeld instrumentaal klankbeeld, dat mettertijd doorzichtig werd. Het is de beperkte solistische bezetting die toen een gunstig klimaat geschapen heeft voor het do-decafonisme. Van een twaalftonenstelsel dat niet te streng werd opgevat en in de lijn van Alban Berg ligt, is Rosseau's belangstelling dan gegaan naar de elektronische muziek.

In deze evolutie was er nooit een breuk met het voorgaande.

Er waren slechts voorzichtige overgangen, want elk werk van Rosseau is het resultaat van lange bezinning. Hij zoekt geen buitensporige sonoriteiten, maar een hedendaagse muziek waarin voornaamheid en beminnelijkheid met elkaar in harmonie zijn.

naar E. Popo

«Huldeconcert N. Rosseau - L. De Meester».

Programma

Z E E P B E L L E N

zeven wondere verhalen voor knapenkoor en orkest

Tekst : Jan VERCAMMEN

Muziek : Norbert ROSSEAU

Met : de Solisten van het Belgisch Kamerorkest
het Koor van het Koninklijk Lyceum o.l.v. Aimée THONON

Algemene Leiding : Georges MAES.

PAUZE

T E D E U M

Marc Antoine CHARPENTIER

voor solisten, gemengd koor en orkest

Met : de Solisten van het Belgisch Kamerorkest
het Koor van de Concertvereniging o.l.v. Stefaan DOMBRECHT
Het A Cappella-Koor uit Veurne o.l.v. Godfried PAUWELS

Solisten :	Liane Jespers	sopraan
	Monique Hanouille	sopraan
	Thérèse Allaert	alt
	Sylvain Deruwe	tenor
	Frans Van Eetvelt	bas

Algemene Leiding : Georges MAES.

ZEEPBELLEN

Zeven wondere verhalen voor knapenkor en orkest.

Het zijn leuke, grappige dingen, met hier en daar een tikje verdriet... «en ledig bleef de lege kim»; met hier en daar een stukje schavouterij en een typische deugnieterij; en een verre droom van vreemde dieren; met een stukje kerstnachtgeloof en dwars door alles de glanzende, verbazingwekkende, heerlijke, kleurrijke vlucht van de zeepbellen over een wereld van jongensfantazie en droomschoonheid.

Het zou ons te ver brengen in detail uit te wijden over de wijze waarop Norbert Rosseau die dingen uit zijn jeugd heeft omgezet in muziek van deze tijd. Stellig heeft hij het met een bijzondere liefde en aandacht gedaan.

1. BALLADE

De boom is groen, het gras is groen,
De ridder op zijn ros is koen.

En toen de schone jonkvrouw kwam,
De klokken luidden: bim, bom, bam.

Zij had zich schoon gewassen,
In zijde schoon gekleed;
In zijde groen als gras,
En in zijde zwart als leed.

Men schreef haar adelnamen
Met gouden veders neer.

Maar toen de krijgers kwamen,
Toen kwam haar heer niet weer...

De klokken luidden bim, bom, bam,
Omdat haar heer niet wederkwam.

Ze schreidde: kom, o kom weerom
En ledig bleef de lege kim.

2. DOMIEN

Domien, Domien! Wat heb je weer gezien?

Ik zag eens, op het ijs,
Op schaatsen een patrijs.
Het ijs was glad als glas
Hoewel het zomer was.
Je liegt, Domien, dat heb je niet gezien!

Domien, Domien, wat heb je nog gezien!

Ik zag vandaag een zwijn
Dat speelde tamboerijn,
Terwijl het op een vat

Zat, rijdend door de stad
Je liegt, Domien, dat heb je niet gezien!

Domien, Domien, wat heb je nog gezien?

Ik zag een mussenjong
Dat stak zijn lange tong
Naar alle mussen uit.
Vooruit en achteruit.
Je liegt, Domien, dat heb je niet gezien!

Domien, Domien, wat heb je nog gezien?

Ik zag een krokodil
Die van een peuleschil
Een nest aan 't maken was,
Met tafel in en kast.
Je liegt, Domien, dat heb je niet gezien!

Domien, Domien, wat heb je nog gezien?

Ik zag een kangoeroe
die danste met een koe.
Hij droeg een zwarte das
En een geklede jas.
Je liegt, Domien, dat heb je niet gezien!

Domien, Domien, wat heb je nog gezien?

Ik zag eens een dolfijn
Die zwom in de woestijn
Hij zei mij goedendag
Als hij mij zitten zag.
Je liegt, Domien, dat heb je niet gezien!

Domien, Domien, wat heb je nog gezien?

Ik zag ereis een steen,
Ik zag er twee voor een.
Maar sterren zeventien
Heb ik voor een gezien.
Da's waar, Domien, dat heb je goed gezien!

3. MIJN KERSTNACHT

Ik wilde bij de herders zijn
Op Kerstnacht, in de weiden,
En daar met hen de helle schijn
Van 't Licht der engelen beiden.

Wat zou mijn hart gaan sneller slaan
Als wij hun stemmen horen :
«Gij moet naar gindse stal toe gaan,
Waar Christus is geboren.»

We zijn er daad'lijk heengegaan,
We zijn erheen gelopen
We zien in 't zilverlicht der maan
De lage deur reeds open.

Wie heeft men hier zo laat verwacht ?
Of heeft men ons zien komen ?
Het is zo stil. We nad'ren zacht.
Het is alsof wij dromen.

Maar Jozef heeft ons reeds zien staan.
Hij komt ons binnen halen,
Hij steekt een pink'lend lichtje aan.
Wij staan nog wat te dralen.

Maria lacht ons zachtjes toe :
Wij moeten nader komen.
Zij haalt haar handen traag en moe
Uit warme mantelzomen.

Wij kijken en wij spreken niet
Ik sta vooraan, gebogen :
Ik weet dat 't Kindeke mij ziet
Met zijn gesloten ogen.

Ik ben daar zo blijven staan,
Ik ben alleen gebleven.
Want d'and'ren zijn reeds weggegaan.
De nacht is afgedreven.

Maar Jozef neemt mij de hand
En leidt mij zacht naar buiten.
De zon zit over 't winterland.
'k Zie Jozef 't deurtje sluiten.

4. ZEEPBELLEN

Nu luister, ik wil het je wel vertellen :
Gisteren blies ik drie wondere bellen.

De eerste met honderd kleuren vloog
Schoon naast de gevel naar omhoog
Recht naar het nest onder het dak,
Waar een zwaluw haar kopje buiten stak.
Die dacht : «Hoe komt die vlinder daar ?
Juist heb ik honger.» Ze pikte ernaar,
Maar toen sprong die mooie vlinder kapot.
Ze piepte : «Wat ben ik geschrokken,
och God !»

De tweede vloog langs de toren omhoog
Naar waar de haan staat, hoog en droog.
Maar aan het venster, waar de koster zat
Die pas een uiltje gevangen had,
Spatte de bel aan zijn oor uiteen.
Hij dacht : «Het regent» : en kwam naar
benèen.

De derde vloog hoger, de wolken door.
Daar leerden de eng'len juist een koor.
Maar toen zij zagen die kleurige bal,
Die zweefde zo schoon door het hemeldal.
Was het zingen uit, en zij juichten blij :
«Wij gaan er mee spelen: jochei, jochei !»
Zij liepen hem na. Zij liepen snel.
Maar voor hun ogen ontplofte de bel.

De vierde... 't Is waar, ik ben uitverteld.
Drie bellen waren het, welgeteld.
De eerste met honderd kleuren vloog;
De tweede vloog langs de toren omhoog
De derde vloog hoger, de wolken door.
De vierde... 't Is waar, ik ben uitverteld.
Drie bellen waren het, welgeteld.

5. WIEGELIED

Kindje slaap, wil slapen !
Daarbuiten blaten de schapen;
Daarachter komen de geiten,
Die willen mijn kindje bijten;
De witte, de zwarte, de gele :
Ze willen mijn kindje stelen.
Dodo, dodo, dodeine,
Dat kindje is de mijne.

Kindje slaap, wil slapen !
Er liggen al sterren te rapen;
Uw vader timmert een wagen,
En koopt zoveel paarden als dagen :
Omdat alle nachten mijn kindeke klein
Dicht bij de sterren gevoerd moet zijn.
Dodo, dodo, dodeine,
Dat kindje is de mijne.

Kindje slaap, wil slapen !
Voorbij zijn geiten en schapen.
Je moeder schudt zacht een boom;
Dan valt in jouw ogen een droom
Van louter gouden toverlicht :
Maar doe maar gauw hun luiken dicht.
Dodo, dodo, dodeine,
Het blijft alleen de mijne.

6. DE HERDER MET DRIE SCHAPEN

Een herder, die moest leren
Hoe men de schapen hoedt,
Voorzag van zeven veren
Zijn splinternieuwe hoed.

Hij had een kudde schapen,
Van een, van twee, van drie.
Hij lei zich neer te slapen.
Toen kwam daar, raad eens wie ?

De wolf kwam aangelopen.
Hij koos zich een er uit
en zette 't op een lopen,
het bos in, de schavuit.

Ontwakend zag de herder
Er een, er twee; maar ach !
Hij telde niet meer verder
Daar hij geen derde zag.

Hij lei zich weer te slapen.
Weer koos de wolf een uit.
De herder lag te gapen.
De wolf is een schavuit.

Ontwakend keek de herder
En telde nog tot een;
Geraakte niet meer verder :
Het schaapje was alleen.

Hij lei zich weer te slapen.
De wolf, de derde keer,
Nam 't laatste van zijn schapen.
Er bleef geen enkel meer.

Toen zag die domme slaper
Zich zonder schapen staan,
En is die domme schaper
in 't bos op zoek gegaan.

Hij heeft van een gevonden
Een stukje van het vel,
En om zijn hals gewonden.
Het stond hem goed en wel.

Hij vond de staart van 't tweede;
Die stak hij op zijn hoed
Gelijk de dames deden.
Het stond hem wel en goed.

Van 't derde lag de schede nog
Op het zachte mos;
Hij blies er op :
Geen vedel klonk schoner in het bos !

En om de groene linde
Van 't dorp begint een feest
gelijk er, om die linde,
nog nooit een is geweest.

Men danst op holleblokken.
De herder maakt muziek.
Men luidt de beide klokken.
Wat rare rarekiek !

7. DE ZELFMOORD VAN DE EZEL

Ik moet van een ezel verhalen
Waarmee zoveel ergs is gebeurd.
Hij poogde eens een prijs te behalen
Maar heeft daar zijn broek aan gescheurd.

Hij woonde gerust op de heide
Maar wilde wat anders gaan doen :
Dat was het begin van zijn lijden,
Daar neep hem zijn ijzeren schoen.

Hij wilde de prijs voor het zingen.
Je weet het, dat is niet gegaan.
Een ezel heeft nooit van die dingen
Een sikkepit ook maar verstaan.

Toen is hij, door wanhoop gedreven,
Terug naar de heide gegaan,
En heeft daar die misdaad bedreven
Die pas in de krant heeft gestaan.

Eerst heeft hij zijn hoofd afgesneden
En dat op de hangklok gejoept,
Zodat die voortaan, en met reden,
Wel hiha — geen koekoek — meer roept...

Zijn staart in de klokkast gehangen
(Hij nam er de slinger eerst uit!).
Nu heeft ze natuurlijk meer gang
En meer zwier. Maar ze loopt achteruit.

Dan heeft hij zijn poten genomen
En daarvan een tafel gemaakt.
Al vloeide zijn bloed ook bij stromen,
Toch heeft hij geen zucht zelfs geslaakt.

Hij wist nog het vuur aan te poken,
En strooide wat zout op zijn strot.
Hij zette zichzelf te koken :
En 't deksel terug op de pot !

En wil je de zedeles horen,
De zedeles van dit geval ?
Niets gaat van een ezel verloren,
Als je 'm maar laat doen, dat is al.

Marc Antoine Charpentier, geboren te Parijs in 1634, is afkomstig uit een schilders- en beeldhouwersfamilie. Na een studietijd bij de beroemde Carissimi te Rome was hij werkzaam te Parijs o.m. in de «Comédie Française» waar hij de muziek schreef voor Molière's toneelwerken. Hij was er eveneens verbonden aan religieuze instituten die zijn prachtige gewijde muziek zeer goed konden gebruiken.

In zijn laatste levensjaren componeerde hij alle muziek voor de Jezuitenkerk «St. Chapelle» te Parijs, waaronder enkele Te Deums.

Zijn Te Deum uit het jaar 1702 (lofzang tot God) getuigt van een sterk vakmanschap en een muzikale persoonlijkheid.

Als Eurovisie-tune is de prelude van dit Te Deum bij het TV-publiek algemeen bekend.

Te Deum Laudamus : te Dominum confitemur.
 Te aeternum Patrem omnis terra veneratur.
 Tibi omnes Angeli, tibi Caeli et universae Potestates.
 Tibi Cherubim et Seraphim incessabili voce proclamant :
 Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth.
 Pleni sunt caeli et terra majestatis gloriae tuae.
 Te gloriosus Apostolorum chorus,
 Te Prophetarum laudabilis numerus.
 Te Martyrum candidatus laudat exercitus.
 Te per orbem terrarum sancta confitetur Ecclesiae :
 Patrem immensae majestatis :
 Venerandum tuum verum, et unicum Filium :
 Sanctum quoque Paraclitum Spiritum.
 Tu Rex gloriae, Christe.
 Tu Patris sempiternus es Filius.
 Tu ad liberandum suscepturus hominem, non horruisti Virginis
 uterum.
 Tu devicto mortis aculeo, aperuisti credentibus regna caelorum,
 Tu ad dexteram Dei sedes, in gloria Patris.
 Judex crederis esse venturus.
 Te ergo quaesumus, tuis famulis subveni, quos pretioso
 Sanguine redemisti.
 Aeterna fac cum Sanctis tuis in gloria numerari.
 Salvum fac populum tuum, Domine, et benedic hereditati tuae.
 Et rege eos, et extolle illos usque in aeternum.
 Per singulos dies benedicimus te.
 Et laudamus nomen tuum in saeculum, et in saeculum saeculi,
 Dignare, Domine, die isto sine peccato nos custodire.
 Miserere nostri, Domine, miserere nostri.
 Fiat misericordia tua, Domine, super nos,
 quemadmodum speravimus in te.
 In te, Domini, speravi : non confundar in aeternum.